

Moja nová práca má len jeden háčik...
Dvere musia zostať zamknuté.

MOTÝL

TAJOMSTVO POMOCNÍČKY

FREIDA McFADDEN

SVETOVÝ BESTSELLER

TAJOMSTVO POMOCNÍČKY

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Pomocníčka
Anatómia lží

TAJOMSTVO POMOCNÍČKY

FREIDA McFADDEN

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE HOUSEMAID'S SECRET

Copyright © Freida McFadden, 2023

First published in Great Britain in 2023 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Cover photo ©Imagine CG Images / Shutterstock

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-355-2

PREDSLOV

Dnes v noci ma zavraždia.

Okolo mňa šľahajú blesky, ktoré osvetľujú obývačku malej chatky, kde trávim noc a kde sa môj život čoskoro náhle skončí. sotva viem pod sebou rozoznať drevené dosky a na zlomok sekundy si predstavím, ako sa na nich rozprestiera moje telo, ako sa podo mnou v nerovnomernom kruhu rozlieva červená kaluž a vsakuje sa do dreva. Kým tam ležím s otvorenými očami a hľadím do ničoty, ústa mám mierne pootvorené a po brade mi steká pramienok krvi.

Nie. *Nie.*

Nie dnes večer.

Keď sa v chatke opäť zotmie, naslepo tápam pred sebou a vzdaľujem sa od pohodlia pohovky. Búrka je zlá, ale nie až tak, aby vyhodila elektrinu. Nie, za to je zodpovedný človek. Nieкто, kto už v tento večer zobral jeden život a očakáva, že ďalší bude ten môj.

Všetko sa to začalo obyčajným upratovaním. A teraz sa to môže skončiť tak, že bude treba vytrieť moju krv z podlahy v chatke.

Počkám, kým mi ďalší blesk ukáže cestu, a potom sa opatrne pohnem smerom ku kuchyni. Nemám žiadny plán, ale v kuchyni sa nachádzajú potenciálne zbrane. Je tam celý

blok nožov, no ak by som ho nenašla, postačí mi aj vidlička. S holými rukami je po mne. S nožom by boli moje šance na prežitie vyššie.

V kuchyni sú veľké panoramatické okná, ktoré prepúšťajú dnu trochu viac svetla ako vo zvyšku chaty. Zreničky sa mi rozširujú a urputne sa snažia absorbovať čo najviac z osvetleného okolia. Potkýnam sa smerom ku kuchynskej linke, ale po troch krokoch na linoleu sa celkom pošmyknem a tvrdo dopadnem na dlážku. Narazím si lakeť tak silno, že mi začnú slziť oči.

Aj keď, aby som bola spravodlivá, v očiach som už slzy mala.

Keď sa pokúšam vyškriabať späť na nohy, uvedomím si, že dlážka v kuchyni je mokrá. Znova sa zableskne a ja sa pozriem na svoje dlane. Obe sú sfarbené do karmínovočervenej. Nešmykla som sa na kaluži vody ani na rozliatom mlieku.

Šmykla som sa na krvi.

Chvíľu sedím na zemi a skúmam svoje telo. Nič ma nebolí. Ešte som celá. To znamená, že tá krv nie je moja.

Aspoň *zatiaľ* nie.

Hýb sa. Hneď teraz. Je to tvoja jediná šanca.

Tentoraz sa mi podarí dostať sa na nohy úspešnejšie. Dochahujem kuchynskú linku a s úľavou si vydýchnem, keď sa moje prsty dotknú chladného tvrdého povrchu. Hmatám po bloku nožov, ale nedarí sa mi ho nájsť. *Kde je?*

A potom začujem približujúce sa kroky. Ťažko posúdiť, keďže je všade úplná tma, ale som si celkom istá, že je teraz v kuchyni niekto so mnou. Všetky chlčky na krku sa mi postaví, keď sa do mňa zahľadí pár očí.

Už nie som sama.

Srdce mi klesá až do žalúdka. Môj odhad bol neuveriteľne zlý. Podcenila som mimoriadne nebezpečnú osobu.

A teraz za to zaplatím tú najvyššiu cenu.

PRVÁ ČASŤ

1

MILLIE

Pred tromi mesiacmi

Po hodine drhnutia je kuchyňa Amber Degrawovej dokonale čistá.

Keď vezmem do úvahy, že podľa mojich informácií Amber väčšinou jedáva v reštauráciách v okolí, tak je toľká snažha takmer zbytočná. Stavila by som sa, že nevie ani zapnúť svoju nablýskanú rúru. Má krásnu obrovskú kuchyňu plnú spotrebičov, no som si takmer istá, že ich ani raz nepoužila. Má elektrický tlakový hrniec, ryžovar, teplovzdušnú fritézu a ešte aj nejakú *sušičku* potravín. Zdá sa mi trochu nelogické, že osoba, ktorá má v kúpeľni osem druhov hydratačných krémov, vlastní aj prístroj, ktorý vysušuje, no nikoho neodsudujem.

No dobre, *trochu* odsudzujem.

V každom prípade som vydrhla všetky tie nepoužívané spotrebiče, vyčistila som chladničku, poodkladala niekoľko desiatok misiek a vytrela podlahu tak dôkladne, že som v nej skoro zbadala vlastný odraz. Teraz mi ostáva už len

odložiť poslednú várku opratého oblečenia a podkrovný byt Degrawovcov bude naozaj krištáľovo čistý.

„Millie!“ preniká do kuchyne Amberin zadychčaný hlas. Z čela si chrptom ruky utieram trochu potu. „Millie, kde si?“

„Tu!“ skríknem, hoci je dosť jasné, kde som. Tento byt, ktorý vznikol spojením dvoch susediacich bytov do jedného megabytu, je síce veľký, ale nie až tak. Ak nie som v obývačke, som takmer určite v kuchyni.

Amber vkľzne do kuchyne a vyzerá ako vždy dokonale elegantne v jedných zo svojich mnohých, *mnohých* značkových šiat. Tieto majú zebrovú potlač, hlboký véčkový výstrih a rukávy, ktoré sa zužujú na jej štíhлом zápästí. Šaty skombinovala s čizmami s rovnakou potlačou, a hoci vyzerá ako vždy až bolestne krásne, čiastočne neviem, či by som mala pochváliť jej vzhľad, alebo ju loviť na safari.

„Tu si!“ hovorí s nádychom obviňovania v hlase, akoby som nebola tam, kde by som mala byť.

„Už som skoro hotová,“ odpovedám. „Len vezmem opratú bielizeň a...“

„Vlastne,“ prerušuje ma Amber. „Potrebujem, aby si tu zostala.“

Zvnútra celá stuhnem. Upratujem Amberin byt dvakrát týždenne, no robím pre ňu aj iné veci, vrátane stráženia jej deväťmesačnej dcéry Olive. Snažím sa byť prispôsobivá, pretože úžasne platí, no nezvykne mi dávať vedieť vopred. Mám pocit, že vždy, keď mám opatrovať, povie mi len tie najnutnejšie informácie, a ešte aj v hodine dvanástej. Očividne o tom nepotrebujem vedieť skôr ako dvadsať minút vopred.

„Idem na pedikúru,“ hovorí s takou vážnosťou, akoby mi oznamovala, že musí ísť do nemocnice niekomu operovať srdce. „Potrebujem, aby si dohliadla na Olive, kým budem preč.“

Olive je roztomilé dievčatko. Vôbec mi nevadí ju strážiť. Aspoň obvykle nie. V skutočnosti sú chvíle, keď by som sa vrhla po možnosti zarobiť si trochu peňazí za tú prehnajú hodinovú mzdu, ktorú mi Amber dáva a ktorá mi umožňuje udržať si strechu nad hlavou a jesť jedlo, ktoré nie je vylovené z odpadkového koša. No práve teraz to nemôžem urobiť. „O hodinu mám školu.“

„Aha,“ Amber sa zamračí a rýchlo sa vráti k neutrálnemu výrazu. Keď som tu bola naposledy, povedala mi, že čítala článok o tom, že usmievanie a mračenie sú hlavnými príčinami vrások, takže sa snaží mať čo najneutrálnejší výraz. „Nemôžeš to vynechať? Nemajú tie prednášky nahraté? Alebo nejaký prepis hodiny, ktorý by ti potom poslali?“

Nemajú. Okrem toho som za posledné dva týždne vynechala dve hodiny, pretože ma Amber na poslednú chvíľu požiadala o stráženie. Snažím sa získať vysokoškolský titul a potrebujem z tohto predmetu dostať slušnú známku. A vôbec, ten predmet sa mi páči. Sociálna psychológia je zábavná a zaujímavá. A dostať z nej dobrú známku je kľúčové pre to, aby som získala titul.

„Nežiadala by som ťa o to,“ hovorí Amber, „keby to nebolo dôležité.“ Jej definícia pojmu „dôležité“ sa asi líši od tej mojej. Pre mňa je „dôležité“ ukončenie vysokej školy a získanie titulu zo sociálnej práce. Nerozumiem, ako by mohla byť pedikúra dôležitejšia. Veď sa ešte ani neskončila zima. Kto jej vôbec tie prsty na nohách *uvidí*?

„Amber,“ začnem hovoriť.

Ako na zavolanie sa z obývačky ozve vysoký nárek. Hoci Olive teraz oficiálne nestrážim, zvyčajne na ňu dávam pozor, kedykoľvek som tu. Amber chodí s Olive a so svojimi kamarátkami trikrát týždenne do materského centra a zvyšok

času zrejme vymýšľa, ako mať od Olive na chvíľu pokoj. Sťažovala sa mi, že jej pán Degraw nedovolí zamestnať opatrovatelku na plný úväzok, pretože sama nepracuje. O dieťa sa jej teda stará viacero opatrovateliek – väčšinou som to ja. Olive bola v každom prípade v ohrádke, keď som začala upratovať, a ja som s ňou zostala v obývačke, až dokým ju uspal zvuk vysávača.

„Millie,“ povie Amber ostro.

Vzdychnem si a odložím špongiu, ktorú som držala v ruke. V poslednom čase mám pocit, že mi k tej ruke prirástla. Opláchnem si ruky v umývadle a potom si ich obtriem o modré džínsy. „Už idem, Olive!“ zvolám.

Kým prídem do obývačky, Olive sa stihne postaviť a chytiť sa okraja ohrádky a tak strašne plače, že jej malá okrúhla tvárička je jasne červená. Olive je typ dieťaťa, ktoré by ste mohli vidieť na obálke detského časopisu. Je tak dokonale anjelsky krásna. Má také jemné blond kučery, ktoré má teraz od spánku rozstrapatené na ľavej strane hlavy. Momentálne až tak anjelsky nepôsobí, no hneď ako ma zbadá, okamžite zdvihne ruky a jej zlyky začnú ustupovať.

Natiahnem ruky do ohrádky a zdvihnem ju do svojho náručia. Zaborí mi malú mokrú tváričku do ramena a ja zrazu nemám až taký zlý pocit z toho, že možno budem musieť vynechať hodinu. Neviem, čím to je, ale v okamihu, keď som dovŕšila tridsiatku, akoby sa vo mne zapol nejaký spínač, kvôli ktorému mám pocit, že deti sú tie najrozkošnejšie bytosti v celom vesmíre. Milujem tráviť čas s Olive, aj keď nie je *mojím* dieťaťom.

„Vážim si to, Millie.“ Amber si už uťahuje kabát a berie si Gucci kabelku z vešiaka vedľa dverí. „A ver mi, že moje prsty na nohách sú ti vďačné.“

Jasné, jasné. „Kedy sa vrátiš?“

„Nebudem preč veľmi dlho,“ ubezpečuje ma, čo je, ako obe vieme, bezočivá lož. „Veď viem, že budem chýbať mojej malej princeznej!“

„Samozrejme,“ zamrmlm.

Zatiaľ čo sa Amber prehrabáva v kabelke a hľadá kľúče, telefón alebo zrkadielko, Olive sa ku mne pritúli bližšie. Zdvihne okrúhlu tváričku a usmieva sa na mňa svojimi štyrmi drobnými bielymi zúbkami. „Ma-ma,“ vyhlási.

Amber sa prestane hýbať. Ruku má stále v kabelke. Zdá sa, že všetok čas sa zastavil. „Čo povedala?“

To hádam nie. „Povedala... Millie?“

Olive je jedno, že mi spôsobuje problémy, a znovu sa na mňa usmeje. Tentoraz zabláboce hlasnejšie: „Mama!“

Amberina tvár pod jej podkladovým mejkapom zružovie. „Nepovedala ti práve *mama*?“

„Nie...“

„Mama!“ Olive radostne vykrikuje. *Panebože, decko jedno, nemôžeš s tým prestať?*

Amber hodí kabelku na konferenčný stolík a tvár sa jej skrúti do nahnevaného výrazu, ktorý jej takmer určite spôsobí vrásky. „Hovorievaš Olive, že si jej mama?“

„Nie!“ vykriknem. „Hovorím jej, že som Millie. *Millie*. Určite je len zmätená, najmä preto, že ja som tá, ktorá...“

Zreničky sa jej rozširujú. „Pretože si s ňou častejšie ako ja? To si chcela povedať?“

„Nie! Samozrejme, že nie!“

„Chceš povedať, že som *zlá matka*?“ Amber sa približuje ku mne a Olive to znepokojuje. „Myslíš si, že si pre moje dievčatko lepšia matka ako ja?“

„Nie! To nikdy...“

„Tak prečo jej hovoríš, že si jej matka?“

„Nehovorím!“ Môj prehnane vysoký opatrovateľský plat je v troskách. „Prisahám. *Millie*. To je všetko, čo hovorím. Iba to znie ako mama, lebo je tam rovnaké prvé písmeno.“

Amber sa zhlboka upokojujúco nadýchne. Potom urobí ďalší krok smerom ku mne. „Daj mi moje dieťa.“

„Samozrejme...“ Olive to však neľahčuje. Keď vidí, že sa k nej blíži jej matka s vystretými rukami, pevnejšie ma chytiť za krk. „Mama!“ vzlyká mi do krku. „Olive,“ zamrmlam. „Nie som tvoja mama. *Toto* je tvoja mama.“ *Ktorá mi určite dá padáka, ak ma nepustíš.*

„To je také nespravodlivé!“ Amber sa rozplače. „Dojčila som ju vyše týždňa! To nebolo na nič dobré?“

„Veľmi ma to mrzí...“

Amber mi konečne vytrhne Olive z náručia, no naďalej narieka z plných pľúc. „Mama!“ kričí a ťahuje ku mne bačulaté ruky.

„Nie je tvoja mama!“ Amber vyčíta dieťaťu. „Ja som. Chceš vidieť strie? Tamtá žena *nie je* tvoja mama.“

„Mama!“ narieka.

„*Millie*,“ opravujem ju. „*Millie*.“

No načo to robím? Nemusí vedieť moje meno. Po dnešku už predsa nikdy nebudem môcť vstúpiť do tohto domu. *Určite* mám padáka.

2

Počas chôdze z vlakovej stanice do svojho jednoizbového bytu v južnom Bronxe mám jednu ruku pevne zovretú okolo kabelky a druhou držím vo vrecku slzný plyn, a to aj za bieleho dňa. V tejto štvrti nie je opatrnosti nikdy dosť.

Dnes som vďačná za to, že mám aspoň svoj malý byt v jednej z najnebezpečnejších štvrtí v New Yorku. Ak si čoskoro nenájdem inú prácu, ktorá by mi nahradila príjem, o ktorý som práve prišla po tom, čo ma Amber Degrawová bez akéhokoľvek odporúčania prepustila, to najlepšie, v čo by som mohla dúfať, je kartónová škatuľa na ulici pred schátranou tehlovou budovou, v ktorej momentálne bývam.

Ak by som sa nebola rozhodla ísť na vysokú školu, možno by som už mala čo-to našetrené. No ja hlupaňa som sa rozhodla, že na sebe budem pracovať.

Keď prechádzam posledný blok k mojej budove a tenisky sa mi súchajú o člapkanicu na chodníku, mám pocit, že je niekto za mnou, že ma sleduje. Samozrejme, že som tu vždy v strehu. No sú chvíle, keď veľmi silne pociťujem, že som upútala ten nesprávny druh pozornosti.

Napríklad práve teraz mám okrem pichľavého pocitu v zátylku aj istotu, že za sebou počujem kroky. Čím ďalej

kráčam, tým sa tie kroky zdajú hlasnejšie. Ten, kto je za mnou, sa čoraz viac približuje.

Ja sa však neotáčam. Len si obopínam okolo tela praktický čierny kabát a kráčam rýchlejšie, prechádzam okolo čiernej mazdy s prasknutým pravým svetlom, okolo červeného hydrantu, z ktorého vyteká voda na celú ulicu, a po piatich krivých betónových schodoch vedúcich k dverám mojej bytovky.

Mám pripravené kľúče. Tu nie som v luxusnom bytovom dome Degrawovcov na Upper West Side. Nie je tu žiadny vrátnik. Je tu interkom a kľúč od dverí. Keď mi byt prenajíkala domáca, pani Randallová, dala mi prísnu prednášku o tom, aby som po sebe nikoho nepúšťala dnu. *Je to dobrý spôsob, ako sa nechať okradnúť alebo znásilniť.*

Kým vkladám kľúč do zámky, ktorá akoby sa vždy zasekla, kroky opäť zosilnejú. O sekundu neskôr sa nado mnou objaví tieň, ktorý nemožno ignorovať. Zdvihnem oči a identifikujem muža vo veku okolo dvadsiatich rokov, oblečeného v čiernom plášti, s mierne vlhkými tmavými vlasmi. Je mi akosi povedomý – najmä tá jazva nad jeho ľavým obočím.

„Bývam na dvojke,“ pripomína mi, keď zbadá môj rozpačitý výraz. „Byt 2C.“

„Jasné,“ odpovedám, hoci stále nie som nadšená z predstavy, že by som ho mala vpustiť dnu.

Muž vytiahne z vrečka kľúče a zatrasie mi s nimi pred tvárou. Na jednom z nich sú rovnaké rytiny ako na mojom. „2C,“ zopakuje. „Priamo pod tebou.“

Nakoniec to vzdám a vojdem dnu, aby mohol muž s jazvou nad ľavým obočím vstúpiť do bytovky. Ak by chcel, mohol by sa predsa ľahko pretlačiť dovnútra. Kráčam prvá, trmáčam sa hore po schodoch a premýšľam, ako budúci

mesiac zaplatím nájomné. Potrebujem novú prácu, a to ihneď. Chvíľu som mala brigádu ako barmanka a hlúpo som sa jej vzdala, pretože opatrovanie Olive bolo oveľa lepšie platené a to plánovanie na poslednú chvíľu mi sťažovalo udržať si aj druhú prácu. A pre niekoho ako ja nie je ľahké nájsť si inú prácu. Nie s mojou minulosťou.

„Dnes máme pekné počasie,“ poznamenáva muž s jazykou nad ľavým obočím a nasleduje ma hore schodmi.

„Mhm,“ hovorím. To posledné, čo teraz chcem, je rozprávať sa o počasí.

„Počul som, že budúci týždeň má opäť snežiť,“ dodáva.

„Naozaj?“

„Áno. Predpovedajú, že napadne dvadsať centimetrov snehu. Posledná rozlúčka so zimou.“

Už sa ani nepokúšam predstierať záujem. Keď sa dostaneme na druhé poschodie, muž sa na mňa usmeje a povie: „Pekný deň.“

„Aj tebe,“ zamrmlam.

Kým on kráča k svojmu bytu, ja nemôžem prestať myslieť na to, čo mi povedal, keď som ho vpustila dnu. *2C. Priamo pod tebou.*

Ako vedel, že bývam v byte 3C?

Uškrniem sa a trochu zrýchlim krok po schodoch do svojho bytu. Opäť mám pripravené kľúče a len čo som vnútri, zabuchnem za sebou dvere, otočím zámok a zasuniem aj bezpečnostnú retiazku. Pravdepodobne jeho slová zveličujem, ale opatrnosti nie je nikdy dosť. Najmä, keď žijete v južnom Bronxe.

Škvírka mi v bruchu, ale ešte viac ako po jedle túžim po horúcej sprche. Uistím sa, že sú žalúzie zatiahnuté, a potom skočím do sprchy. Zo skúseností viem, že medzi prúdom

vriacej a ľadovej vody je tu len malý rozdiel. Za ten čas, čo tu žijem, sa zo mňa stala expertka na nastavovanie teploty. No v zlomku sekundy môže klesnúť alebo stúpnuť o dvadsať stupňov, takže sa v sprche nezdržiam príliš dlho. Potrebujem len zmyť z tela trochu špiny. Po celodennom chodení po meste mám telo vždy pokryté vrstvami čierneho prachu. Nechcem ani pomyslieť na to, ako vyzerajú moje pľúca.

Nemôžem uveriť, že som o tú prácu prišla. Amber sa na mňa tak veľmi spoliehala a ja som si myslela, že to mám isté aspoň dovtedy, kým Olive nezačne chodiť do škôlky, možno aj dlhšie. Už som sa takmer začínala cítiť pohodlne, akoby som mala stabilnú prácu a príjem, na ktorý sa môžem spoľahnúť.

Teraz si musím hľadať niečo iné. Možno hneď niekoľko ďalších zamestnaní, ktoré by nahradili to jedno. A nie je to pre mňa také jednoduché ako pre väčšinu ľudí. Nemôžem si dať inzerát do populárnej aplikácie na opatrovanie detí, pretože všetci rodičia vyžadujú previerku. A keď je po previerke, všetky pracovné vyhlíadky sú preč. Nikto nechce, aby u nich doma pracoval niekto ako ja.

Momentálne nemám veľa odporúčaní, pretože v istom období neboli tie upratovacie práce, ktoré som prijala, len o upratovaní. Pre niekoľko rodín som zvykla nielen upratovať, ale robiť aj iné služby, ale to už nerobím. Už roky nie.

Nuž, nemá zmysel sa zaoberať minulosťou. Nie, keď budúcnosť vyzerá tak pochmúrne.

Prestaň sa ľutovať, Millie. Bolo aj horšie, ako je teraz, a zvládla si to.

Teplota v sprche náhle klesne a ja vydám mimovoľný výkrik. Chytím kohútik a zatiahnem ho. Trvalo to dobrých desať minút – to je oveľa lepšie, ako som očakávala.